

JOSEP LLUÍS SIRERA

I la gent, què en pensa?

Comence amb una confessió: poques vegades (per no dir-ne cap) m'he sentit tan al·ludit per una obra de teatre. I afegiré encara una cosa més: al·ludit críticament, no tant per raons personals com per formar part de múltiples associacions, col·lectius i entitats de tota mena. Deixem, però, els personalismes. Del que vull parlar en aquesta columna és d'una obra teatre, *La gente*, escrita per Juli Disla i dirigida per Jaume Pérez; per evitar equívocs afegiré que la signen Disla&Pérez, fet que palesa la gran importància que per al muntatge té la tasca del director. I una altra cosa: se'm comenta que aviat en tindrem versió valenciana, cosa que està molt bé perquè des de fa un cert temps cada volta és més difícil trobar a la ciutat de València teatre en la nostra llengua.

Però... ¿de què tracta aquesta obra que m'ha obligat a fer una confessió personal? Molt fàcil: de dur a escena determinats hàbits i pràctiques socials, no pas per a parodiar-les o perquè servisquen d'esperó a la inventiva i a la capacitat de fabulació, sinó per a reproduir-les, mínimament manipulades, això sí. Les pràctiques socials en qüestió són les que es generen quan un col·lectiu fa una reunió per a tractar els

temes que els afecten. Assistim, doncs, a un seguit de discussions preliminars sobre els procediments seguits per a la convocatòria, a la lectura d'informes i a la votació del que hauria de ser el punt clau de la reunió; votació que, com s'esdevé en moltes d'aquesta mena de reunions, es troba mediatitzada per la impossibilitat de qüestionar els acords, de debatre'ls i, fins i tot, de votar en contra. ¿Qui no ha viscut alguna situació semblant, siga en una reunió de la comunitat de veïns o en el partit en què es milita? És clar que no ningú.

Per cert, he donat dues possibilitats per a la reunió a què assistim com si fórem uns membres més del col·lectiu convocat, però podria ser qualsevol altra. El que de terrible (en el millor sentit del terme) té aquesta obra és que tant fa per què estem reunits i sobre què hauriem de debatre: l'obra ens ofereix tot un mostrari de tòpics i fórmules (allò que en l'argot dels experts en participació/manipulació de reunions s'anomenen «qüestions de procediment») que acaben reemplaçant el que hauria de ser essencial: el tema mateix a tractar.

Així les coses, entendreu per què m'hi vaig sentir al·ludit. I entendreu, també, el

perquè del títol: si la gent corrent, els qui no viuen de la política ni tenen càrrecs directius de cap mena, veu l'obra, s'adonarà de les fal·làcies i els formalismes buits amb què s'apunyalen actes de democràcia com, sens dubte, són aquest tipus de reunions. I això ens hauria de fer pensar una mica.

Des del punt de vista de la posada en escena, cal dir que els actors que hi intervenen excel·leixen en els tipus d'assistents que encarnen. Molt bé, doncs, per a Toni Agustí, Ruth Atienza (impagable com a secretària), Juli Disla (el president suposadament –i sols suposadament– conciliador), Lorena López i César Tormo. I molt bé també per a Amparo Fernández i Carles Sanjaime en els papers de "públic". Llàstima que –malgrat tot, des de la disposició de les cadieres en cercle i la distribució dels actors, barrejats entre els assistents, i malgrat l'acurada direcció de Jaume Pérez– el públic no s'anime a participar realment en la proposta. Esperem que això s'esdevinga en altres representacions, perquè llavors l'espectacle passarà de la categoria d'una molt bona proposta dramàtica a la d'un molt interessant experiment sociològic o gairebé. ■